

Důsledky stavovského povstání a jeho porážky zasáhly výrazně do osudů nesčetných českých jednotlivců i celých rodin. Kromě všech, kteří se nějakým způsobem na povstání podíleli, byli nakonec postiženi i ti evangelíci, kteří na něm neměli žádnou účast. Rekatolizační opatření vrcholící mandátem o obnově jednotného náboženského vyznání v Čechách z roku 1627 postavila veškeré nekatolíky z řad svobodného obyvatelstva před nelehkou volbu, zda přestoupit ke katolickému vyznání nebo odejít ze země. Většina dala přednost pobytu v domácím prostředí, přesto odešlo ze země poměrně velké množství lidí. Mezi nimi se vyskytovala celá řada pozoruhodných osobností. Některé z nich se svými činy skutečně zapsaly do českých i evropských dějin a těší se značnému zájmu jak historiků, tak i široké veřejnosti. Největší část emigrantů však nebyla za svého života v Čechách příliš známa; žili celkem běžným životem v rámci svého společenského postavení až do stavovského povstání. Po odchodu za hranice pokračovali ve své skromné a nenápadné životní dráze. Jen málo z nich se nějakým způsobem vydělilo z nepřeberného množství neznámých a zapomenutých vystěhovalců.

Jedním z nich je Jan Jiří Harant z Polžic a Bezdrůžic, mladší bratr mnohem slavnějšího Kryštofa Haranta. Zatímco širší veřejnosti je povědomé nanejvýš jeho rodové jméno, mezi historiky a zejména specialisty na raný novověk jsou známé přinejmenším jeho Paměti, 1 spis sestávající z kronikářských záznamů o autorově rodině a o soudobých událostech v českých zemích a Evropě. V odborné literatuře bývají poměrně často citovány jako pramen k regionálním dějinám Plzeňska a okolí Klatov, ale i k poznání dobových zvyklostí a mentality. Do povědomí historické obce se Jan Jiří Harant zapsal rovněž díky několika poznámkám k životní dráze svého proslulého bratra Kryštofa a překladem jeho cestopisu do němčiny.